

MIRIDITI;
V ALBANSKIH
GORAH.

ČRTOMIR IN BOGOMILA.

Novela. — Spisala Lea Fatur.

VII.

(Konec.)

Ne razumem te, Helena . . ." Gospa Svetlinova je zopet in zopet ponovila te besede. Kako ne! Hči se odpravlja z doma, in mati se ustavlja ob njej sredi sobe in motri svojo ednico. Kako prijema v roko zdaj to, zdaj ono, sklada v kovčeg, jemlje zopet vun. Mrtvo, raztreseno. Kakor da dela to kdo drugi, ne ona; kakor da se poslavlja kdo drugi od doma, ne ona. Zakaj, Helena? Ugiblje mati, vprašuje. Ne odgovore bleda, molčeča usta. Vse je v neredu po hčerkinu sicer tako mirni spalnici — in zunaj je jesen. Pordelo drevje na Gradu otresa listje, po zraku veje tako tožno . . . Po trdem tlaku pred hišo udarjajo okovane pete vojakov-novincev — za njimi gre materin jok. Po trdem tlaku hite abiturienti na kolodvor, za njimi gleda matere solzno oko. Oktober je. Vse se poslavlja, poslavlja se tudi Helena. Odprte so omare in kovčegi. Na mizi, divanu in postelji leži perilo, obleka, klobuki in drobnarija, ki je potrebna razvajeni mladi dami. Po sobi diši po sivki in naftalinu, ki ju je natresla skrbna mati na dnu kovčegov, po sobi se igra žarek jesenskega solnca, objemlje Helenino od rjavih kit obvito glavo.

Ustavila se je pred polico. Rdeče, zeleno, modro oblečene, z zlato obrezo olepšane — stoje tu knjige, njene prijateljice. Edine zveste. Druga za drugo roma v nežno roko, druga za drugo izgine v dnu velikega kovčega. — Čudno prazna strmi polica v mater. Slovo! Ni verovala gospa

Svetlinova, da se uresniči, a zdaj je pred njo težka ura. Iz tožne materine duše se ponavlja vprašanje: „Zakaj vse to? Ne razumem te, Helena. Ti se vendar kmalu vrneš?“

Negotov trepet oči . . . Potem miren odgovor: „Rada imam vse tako pri rokah.“

„Ali, Helena . . . Zakaj ta odhod brez slovesa? In čemu greš? Vsak dan pričakujem tvoje besede. Pričakuje jo tudi nekdo drug . . . Nisem verovala, da odpotuješ. Zdaj je najeto stanovanje in naročen voz. Jutri! A jaz ti prigovarjam že mesec in dan: Povabimo k nam doktorja Črnič. Saj je priznal svoje zmote. Saj je našel prijatelje, ki so mu uredili njegove razmere. Častna služba mu je gotova. Slavno ime, velike zasluge si steče zdaj kot pisatelj. — A ti molčiš na take besede, Helena. Izogiblje se Črnič, dasi vem, da ga imaš rada, da trpiš radi njega . . . Vsega tega ne razumem, hčerka moja . . .“

Trpko so se stisnila hčerkinu usta. Nerad je prišel odgovor iz njih: „Razumela boš vse . . . Sam mora izvojevati ta boj — kot sem ga izvojevala jaz sama. Ne radi mene. Radi resnice, iz prepričanja mora prenašati strele, ki lete zdaj vanj iz lokov prejšnjih prijateljev.“

Začudila in zamislila se je mati: „Prava je tvoja misel, Helena. Toda glej, mene moti misel: Ali bi bil drugače prišel k sebi? Bila sem morda prenagla . . . Ti ne bi hodila od mene. Z željo v srcu . . .“